



Arrest

nr. 179 057 van 7 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. BRAEM loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 6 september 2015 het Rijk binnenkwam, diende op 9 september 2015 een asielaanvraag in. Op 13 mei 2016 werd verzoeker gehoord voor het Commissariaat-generaal. Op 23 juni 2016 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit en tot de abgal-clan te behoren. U bent geboren in Mogadishu en heeft uw hele leven in het district Shibis gewoond. U werkte sinds 2012 in de garage van uw oom. In maart 2015 werd u benaderd door A, iemand die u reeds kende en die blijkbaar bij Al Shabaab zat. U werd gevraagd om hen te helpen een bom onder de auto van AX te monteren, een man die voor de

veiligheidsdienst werkt. U weigerde en werd een week later, op weg naar huis, ontvoerd. U werd geblinddoekt en vastgehouden in een huis in het district Karaan, samen met 3 andere jongeren. In totaal zat u daar 13 dagen lang opgesloten. Op een bepaald moment komen er 4 gevangenen bij, die u vertellen vroeger bij Al Shabaab gezeten te hebben en beschuldigd te worden van spionage. Op een dag worden er huiszoekingen gedaan in het district Karaan, waarop uw ontvoerders besloten te vluchten en u en de andere gevangenen slechts door 1 enkele jongen te laten bewaken. Wanneer jullie handboeien werden losgemaakt voor het gebed slaagden jullie erin hem te overmeesteren en kon u ontsnappen. U vlucht naar huis en vertelt uw moeder alles, waarop zij u naar uw tante in Bondheere stuurt. Al Shabaab gaat naar uw moeder om u te zoeken en bedreigt u telefonisch. Terwijl u bij uw tante woont wordt u benaderd door 2 mannen van de veiligheidsdienst die u verdenken van Al Shabaab lidmaatschap. Uw neef wordt door hen vermoord en u wordt gearresteerd. Uw tante slaagt erin om met de hulp van AX u vrij te krijgen en de 2 mannen worden opgesloten. Zij hadden u echter voorheen verteld dat indien zij opgesloten zouden worden, dit slechts tijdelijk zou zijn. Terug bij uw tante wordt u opnieuw gebeld door Al Shabaab, waarop uw tante u aanraadt om te vluchten. Op 1 juni vertrok u uit Mogadishu. U reisde via Ethiopië, Soedan, Egypte, Italië en kwam op 6 september aan in België. Op 9 september vroeg u asiel aan.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Zo verklaart u dat u in maart 2015 voor het eerst werd benaderd door Al Shabaab (AS) (gehoorverslag CGVS 13 mei 2016, p. 9, hierna CGVS). Uw reactie op de dreigementen geuit aan uw adres zijn op zijn minst gezegd vreemd te noemen. Zo vertelt u dat uw eerste reactie was "jij die ik ken gaat tegen mij zo niet te keer gaan" (CGVS, p. 7). Wanneer de dreigementen verder gaan, besluit u niet te antwoorden dat "enkel God mensen kan doden. De dag dat ik dood ga zal ik aan niemand vragen en AS zal mijn dood niet voorgeschreven hebben" (CGVS, p. 8). Het is echter ongeloofwaardig dat op een dergelijk baldadige manier reageert wanneer u voor het eerst met de dood bedreigd wordt. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u dat zowel uw geloof in God als het feit dat u de man die u bedreigde reeds kende ervoor zorgde dat u op een dergelijk manier kon reageren. Bovendien verklaart u ook dat u niet geloofde dat iemand die u kende u zou bedreigen (CGVS, p. 9). Deze verklaring is niet afdoende en doet dus niet af aan de ongeloofwaardige verklaring omtrent uw reactie op deze dreigementen, zeker gezien het feit dat u op dat moment op de hoogte was van het feit dat die man lid was van AS (CGVS, p. 9).

Verder blijkt uit uw relaas ook dat meermaals, over een tijdspanne van verschillende maanden, telefonisch bedreigd werd door dezelfde man die u reeds had bedreigd in de garage. Zo werd u verschillende keren bedreigd kort na uw ontsnapping (CGVS, p. 8), alsook na uw vrijlating door de veiligheidsdiensten (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe het komt dat u uw telefoon niet heeft afgezet en uw simkaart heeft weggegooid, antwoordt u dat u wilde weten welke dreigementen zij uitten en "om te zien of zij het meenden of niet" (CGVS, p. 10). Dit antwoord is duidelijk tegenstrijdig met de inhoud van uw verklaringen betreffende uw asielrelaas. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat, na reeds 13 dagen opgesloten te zijn geweest, u het nog nodig zou vinden om deze dreigementen meermaals te horen om uit te maken of deze al dan niet gemeend waren. Geconfronteerd met dit gegeven, verklaart u dat u na een tijd uw gsm wel heeft uitgezet (CGVS, p. 11). Echter, voordien vertelde u dat na uw vrijlating door de veiligheidsdiensten en dus kort voor uw vertrek nogmaals telefonisch bedreigd werd. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft verder uw ongeloofwaardigheid.

Ook kunnen er vragen gesteld worden bij uw verklaringen over uw ontsnapping. Zo vertelt u dat AS plots u en uw 5 medegevangenen achterlieten bij 1 enkele invalide bewaker, omdat er in het district Karaan huiszoekingen werden gedaan (CGVS, p. 8). Het is zeer onwaarschijnlijk dat AS 6 gevangenen in dergelijke situatie achterlaat, gezien het feit dat ook het huis waar jullie gevangen zaten kon worden doorzocht. Bovendien is het zeer waarschijnlijk dat 6 gevangenen 1 enkele bewaker kunnen overmeesteren, gezien jullie handen dagelijks werden losgemaakt voor de gebedstijden. Het is ongeloofwaardig dat AS een dergelijk risico zou nemen in die omstandigheden, zeker omdat jullie na de

ontsnapping perfect op de hoogte waren van de locatie waar zij jullie gevangen hielden en niets u of uw medegevangenen tegenhield om de politie of de veiligheidsdiensten hierover in te lichten.

Bovendien verklaart u sinds uw vertrek uit Mogadishu geen contact meer te hebben gehad met uw familie. Gezien het feit dat daags na uw ontsnapping uw moeder benaderd werd door mannen van AS die op zoek waren naar u (CGVS, p. 8) en ook zij dus een risico loopt, is het op zijn minst opmerkelijk dat u haar of iemand anders van uw familie niet meer zou hebben gesproken sedert uw vertrek. Uw verklaring is dat niemand van uw familie een gsm heeft (CGVS, p. 5). Dit is echter onvoldoende als verklaring, want zelfs als niemand van uw directe familie over een telefoon zou beschikken, dan nog is het in Somalië gebruikelijk dat met contact houdt via andere mensen, zoals buren, vrienden of verdere familie. Dat u ook hierover geen eerlijk beeld schept draagt niet bij aan uw al zeer wankel geloofwaardigheid.

Ten slotte vertonen uw verklaringen bij het CGVS tegenstrijdigheden met wat u verklaard heeft bij DVZ. Tijdens uw eerste gehoor vertelde u immers dat u slechts 3 dagen werd vastgehouden door AS. Na confrontatie verklaart u dit door een eventuele miscommunicatie (CGVS, p. 10). Dit is echter niet het enige aspect waarover u uzelf tegensprak. Bij DVZ verklaarde u dat u na uw gevangenschap terug aan het werk bent gegaan. Dit kwam echter tijdens uw relaas bij het CGVS niet ter sprake en u verklaarde tijdens uw tweede gehoor dat u dit nooit heeft gezegd (CGVS, p. 12). Echter, reeds in het begin werd u gevraagd of uw verklaring aan u werd voorgelezen bij DVZ en of alles klopte, waar u telkens bevestigend op antwoordde (CGVS, p. 2). Wanneer u hierop wordt gewezen antwoordt u dat u dit nooit zo werd voorgelezen (CGVS, p. 12). Dit is een ongeloofwaardige verklaring voor deze tegenstrijdigheid, gezien het procedureel essentieel is dat uw verklaring u foutloos wordt voorgelezen bij DVZ, een element van het eerste gehoor waar bovendien zeer veel belang wordt gehecht.

Gelet op de elementen uit uw dossier, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag en kan ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal

burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal,

brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; schending van het non-refoulement beginsel.

2.2. Verzoeker uit kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing en voert zodoende de schending van de materiële motiveringsplicht aan, in het licht van de bepalingen betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Deze vrees of dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal beschikt over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging (of van een reëel risico op ernstige schade). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig was wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen.

In casu oordeelde de commissaris-generaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen te zijn ontvoerd geweest door leden van al-Shabaab om volgende redenen : 1) het lijkt ongeloofwaardig dat verzoeker op een baldadige manier reageert na zijn doodsb bedreiging; 2) het volstrekt is ongeloofwaardig dat verzoeker, na 13 dagen te zijn opgesloten, nog onzeker bleef of de bedreigingen wel gemeend waren; 3) het is ongeloofwaardig dat verzoeker verklaarde geen contact meer te hebben met zijn familie terwijl zijn moeder daags na zijn ontsnapping werd benaderd door mannen van al-Shabaab; 4) verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de periode van aanhouding/werkhervatting.

Verzoeker toont in het verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat zijn asielaanvraag ongegrond is.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij de reactie van hem op de dreigementen vreemd vindt. Hij stelt: *“Verzoekende partij merkt op dat de man die haar bedreigde in hetzelfde district als haar woonde, en zij elkaar kenden. Vandaar ook dat verzoekende partij de bedreigingen eerst niet serieus nam. Later is dan gebleken dat haar leven werkelijk in gevaar was en heeft zij haar GSM afgesloten en is zij het land moeten ontvluchten. Vervolgens stelt verwerende partij het vreemd te vinden dat Al Shabab verzoekende partij en de 5 andere gevangenen alleen liet bij 1 bewaker: Verzoekende partij kent de beweegredenen niet van Al Shabab en kan maar vertellen wat er gebeurd is, hoe ongeloofwaardig verwerende partij het ook vindt. Zij blijft volharden in haar verklaringen zoals gedaan tijdens het gehoor. Wat de vermeende tegenstellingen tijdens het ‘gehoor’ bij de DVZ betreft heeft verzoekende partij duidelijk aangegeven dat er haar niet veel tijd werd gegeven. Telkens zij uitgebreid wilde vertellen over haar problemen onderbrak men haar en vroeg om het kort te houden en dat zij op het CGVS voldoende tijd zou krijgen om alles uitgebreid te vertellen. Zij meent dan ook dat haar niet verweten kan worden dat zij bepaalde zaken niet heeft verteld tijdens het DVZ – gehoor”.*

Verzoeker weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties niet en brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, het stellen dat hij de beweegredenen van al-Shabab niet kent en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker aangaande de tegenstrijdigheden wijst op de korte duur van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hem dan ook niet verweten kan worden dat hij bepaalde zaken niet heeft verteld, is niet ernstig te noemen en kan de tegenstrijdige verklaringen aangaande de duur van detentie en het al dan niet hervatten van zijn werkzaamheden na zijn detentie, niet herstellen. Zoals verzoeker zelf beaamde bij het begin van het gehoor op het CGVS werd zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen. Verzoeker had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van zijn relaas. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

De afwegingen vervat in de bestreden beslissing wijzen afdoende uit dat de commissaris-generaal zich rekenschap heeft gegeven van alle relevante gegevens eigen aan de zaak, en op goede gronden tot zijn slotsom is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. De motieven van de bestreden beslissing worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

2.4. Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing aangaande de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert enerzijds een aantal passages uit het rapport van de Verenigde Naties (9 mei 2016) en betwist de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder hiervoor echter concrete tegenargumenten aan te brengen. De commissaris-generaal is juist op basis van het geheel van de informatie in de desbetreffende COI Focus tot de conclusie gekomen dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Anderzijds haalt verzoeker dan weer een aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu aan, maar deze incidenten bevestigen grotendeels juist het patroon van geweld in Mogadishu dat wordt beschreven in de desbetreffende motivering.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar de aanvullende nota van de verwerende partij: *"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus n Somalië : Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie bij onderhavig schrijven is gevoegd), blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op de analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot diens herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.*

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan onderhavige nota toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd zijn vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of -instellingen,. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als

doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EH RM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door diens aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet".

Verzoeker voert geen enkel verweer tegen deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in de COI Focus, SOMALIË. Veiligheidssituatie in Mogadishu, van 6 september 2016. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt. De kritiek dat de verwerende partij zich baseert op informatie die "is achterhaald" is bij deze niet dienstig. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft wat betreft de beoordeling van de mogelijke toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus een redelijke appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar toont niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door

te oordelen dat er actueel in Mogadishu geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont immers op geen enkele wijze aan dat de geraadpleegde informatie onjuist zou zijn, noch slaagt hij erin de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken te ontkrachten.

2.5. De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en is afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld. In casu maakt de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC